V. évfolyam, 50. szám

1949 december 7

Elolvasta . . .

Beszéljünk komolyan
a realista karikatúráról

A Magyar Nemzet egymástkövető két vasárnapi számában Antal Gábor és Ránki József neválaírással cikkek jelentek meg karikatúra-művészetünk helyzetéről. E cikkek veleje, summája s vadonatúj megállapítása nem más, mint az a bátor kijelentés, hogy a karikatúra-rajzolásnak fejlődnie kell. És hogyan kell fejlődnie? Senkinek sem jutna eszébe, de szerencsére a cikkek íróinak eszébe jutott: **úgy, hogy rá kell lépnie a fejlődés útjára.** De ez még korántsem elegendő. Mert rálépni a fejlődés útjára esetleg sokan tudnak, de haladni azon az úton, ez a fontos. Még pedig nem ám oldalt haladni, srégen vagy visszafelé, mint bárki gondolná, hanem nyílegyenesen előre. És nem cammogva, ímmel-ámmal, hanem gyorsan, szaporán.

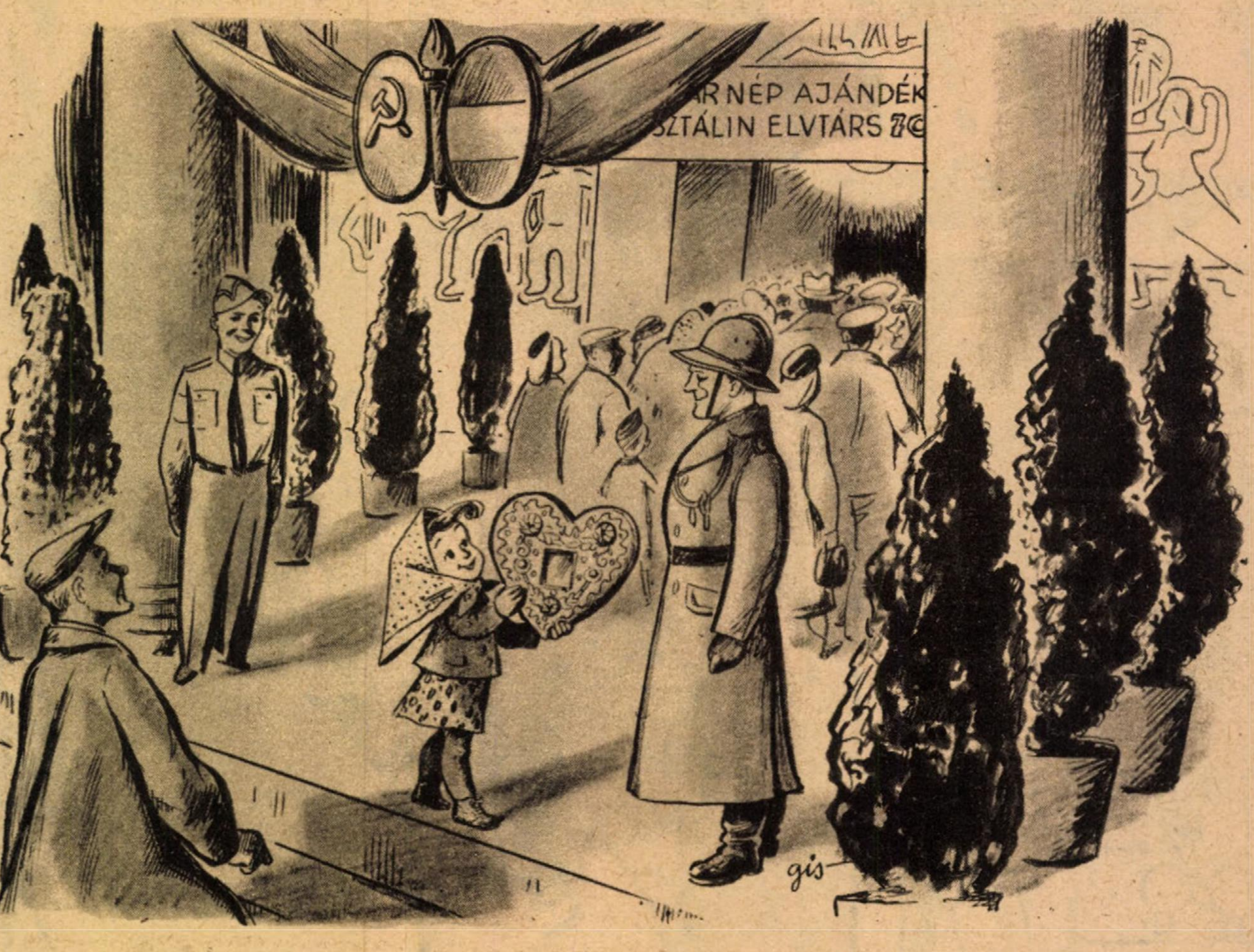
Mit tartalmaznak még ezek a cikkek amelyek a maguk szakértői észrevételeit, csak úgy egyszerűen, szinte észrevehetetlen szerénytelenséggel röppentették el a Magyar Nemzet hasábjairól? Frappáns és újszerű megállapításokat. Ilyenek például, hogy a karikaturistának realistának kell lennie, ami alatt az értendő, hogy a **valóságot kell ábrázolnia, nem valami mást.** Megtudjuk továbbá, hogy a gúnyrajz éles fegyver, amellyel a szocializmus ellenségeit kell ostorozni. Az ideológiai tudás hasznos dolog, és a művészi színvonal lesüllyesztésére semmiesetre sem kell törekedni, inkább az emelést kell szorgalmazni. Az „általános ember-ábrázolásra" kell törekedni, ami annál is könnyebb, mert senki sem tudja, micsoda. Sztahanovistát nem szabad bibircsókos orral, négykézláb ábrázolni és tanulni kell, mert aki tanul, az tud és amit nem tanult meg Jancsi, azt megtanulja János. Megtudjuk továbbá, hogy az újságrajzoló nem képzőművész és a mai magyar humor a végletekig való absztrahálásban éli ki magát. Megtudjuk hogy kerülni kell a „cuki" karikaturát (mi lehet az az ég szerelmére) és hogy „a karikatura éles fegyvere egyengeti az építés útját" Tudtul adják a cikkírók, hogy „a rajz önálló életre is képes" és hogy rajzolóinknak át kell menniök a „tudatosítás iskoláján" és ha ezt elvégezték, beiratkozhatnak a fogalomzavar-egyetemre. Ezek mind célszerű, éles, pontos meghatározások, egy dologban azonban bizonyos zavar mutatkozik. Antal G. ugyanis azt állítja hogy a humornak és a karikaturának egyszerre kell rálépnie a fejlődés útjára, Ránki J. ezt nem tartja fontosnak. Szerinte elég, ha a karikatura rálép az útra és vissza se néz, akkor a humor majd elszégyeli magát és megy utána. Érzésem szerint ezt a dolgot a két szakembernek néhány cikk keretében tisztáznia kellene. Mert ha például Ránki J.-nek sikerülne a karikaturát rábeszélnie, hogy lépjen a fejlődés útjára, a humor viszont nem indul el vele, akkor Antal G. megharagszik a humorra, amire úgyis hajlamos és ebből újabb kellemetlenségek és cikkek származhatnak.

Kerüljük el a komplikációkat és állapitsuk meg, hogy úgy a humorirodalomnak, mint a karikatura-művészetnek fejlődnie kell és hogy **ehhez a fejlődéshez sok minden szükséges, csak éppen két dolog nem: Antal G. és Ránki J. szakértői cikkei.** Drága a papír, uraim, ne írjunk cikkeket arról hogy a tűz éget, a tű hegyes, és hogy a subickba köpni kell. És ne írjunk le ilyen mondatokat a türelmes papírra, hogy „a karikaturistáknak nem szabad ölbetett kézzel várniuk", mert rajzolóink bizonyára nem ölbetett kézzel csinálnak hetenként tíz-tizenkét rajzot, amelyek Kanadától Norvégiáig bejárják a haladószellemű világsajtót és oldalakat töltenek meg a moszkvai „Krokodil" hasábjain. És nem ölbetett kézzel járják rajzolóink a gyári üzemeket és falvakat, hogy megismerkedjenek új életünk új formáival. És ha Ránki József „a magyar karikatura termésében a felszabadulás óta alig konstatálhat fejlődést", akkor az önmaga által szakértőnek kinevezett szemében van a hiba, vagy túl magasra emelte frissen mázolt kritikusi mércéjét abban a balga hiszemben, hogy ezzel együtt önmaga is emelkedik.

Röviden: karikatura-művészetünknek szüksége van ösztönzésre, irányításra, segítségre. Nem igaz az, hogy „eddig senki sem törődött vele, még maguk az elsősorban érdekeltek sem". De igaz az, hogy az elsősorban érdekeltek évek verítékes munkájával próbálják előreküzdeni magukat a nagy és tiszta cél: a realista művészet felé és igaz az, hogy **ebben a munkájukban hátuk mögött állt egy türelmes irányító és segítő Erő.** És végül igaz az, hogy semmi szükség nincs arra, miszerint szakértői vélemény címén, lapos általánosságokkal és gyanútkeltő szigorral csak egy pillanatra is megzavarjuk s elcsüggeszszük alkotó művészeinket.

Gádor Béla

A Sztálin-ajándékkiállításon

— Bácsi kérem, tessék ezt is a többi ajándék közé tenni.

Megtalálták a közös platformot!

Mannstein: Parancsoljon, itt vannak a terveim.

Amerikai tábornok: Helyes, a lényegben egyetértünk, csak ezt a módosítást javaslom.

Árdrágitó vendéglősöket lepleztek le

— Micsoda? Ez a bográcsgulyás nyolc forint? Így fejik a vendéget? Hiszen ezt a gulyást nyugodtan benevezhetik az ország legjobb fejőgulyása címért folyó versenybe.

Ludas Matyi sajtóbolhászata

Azt írja a lelkes futballtudósító: **A magyar válogatott csapat talpig fehér dresszben futott ki a pályára.** Talpig? Mióta hordanak a futballisták hosszú pantallót, ami talpig ér? Íme, aki megszokja a sablonkifejezéseket.

— — — — — — — —

Lassan szemetelni kezdett az eső, — írja jóformán minden pesti író, ha esni kezd neki az eső. Ezt a szemetelni-t el nem engedné, mert azt hiszi, hogy ebben valami vidéki tősgyökér bujkál. A vidéki eső szemeregni, szemerkélni szokott. Bárcsak úgy volna, hogy csakugyan szemetelne: az is egy kis trágya lenne a földnek. Dehát mondom, az eső nem szemetel, még a pesti eső sem, sőt ellenkezőleg, ez mossa tisztára a szemetes pesti aszfaltot.

— — — — — — — —

Gondolkozásra késztető kis apróhirdetés: **Csinos vidéki hozománnyal rendelkező úrilány férjet keres.** Azóta is töröm rajta a fejem: a lány csinos-e vagy a hozomány? Avagy tán éppen a vidék?

— — — — — — — —

Érdekes, mi nyugati mintára áttértünk a jobboldali közlekedésre s most azt olvasom, hogy Páris viszont visszatért a baloldali közlekedésre. Mert mi mást olvashat ki értelmes ember ebből a hírből: **A Metro jelenleg 3.5 millió utast szállít a háború előtti 3 millió utassal szemben.** Ismétlem: „utassal szemben", vagyis a mai utasokat szemben szállítják a háborúelőttiekkel, tehát megfordult a Metro iránya. (Ilyen zöldeket ír az, aki nem ismeri a **képest** viszonyszót s helyette is a mást jelentő **szemben**-t használja.)

— — — — — — — —

A találkozásból ismeretség, az ismeretségből szerelem lett s most ez a szerelem házassággal ért véget. Akkor mi célja volt, hogy összeházasodtak? Ha vége a szerelemnek, minek erőltetni a házasságot?

— — — — — — — —

Egy józsefvárosi kifőzés ablakában tábla csalogat: **Hideg és meleg ételek minden időben. Női kiszolgálás. Tetszésszerinti fogások.** Csakugyan beleegyezik a női személyzet a tetszésszerinti fogásokba?

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-u. 10. Tel.: 127-750 és 128-031.
Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Tel.: 139-150 és 138-382.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépen, V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Az ENSz-ben még mindig a Kuomintang delegátusa képviseli Kínát

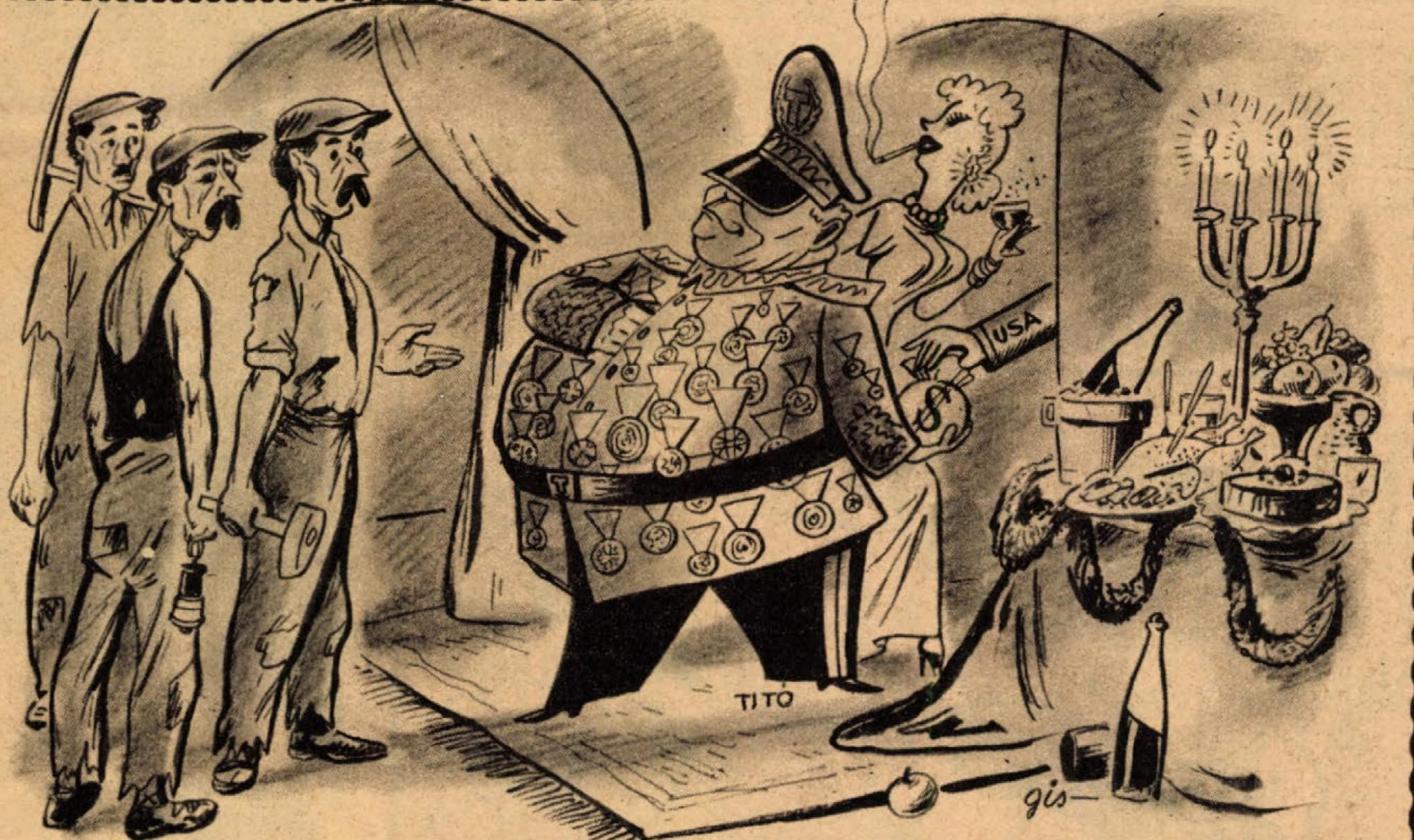
Kínai Népköztársaság: Szabad? Ez az én helyem!

NÉVCSODÁK

(A Sertésértékesitő Nemzeti Vállalatot Serneválnak, a Marhaértékesitő Nemzeti Vállalatot Marneválnak, a Baromfiértékesitő Nemzeti vállalatot pedig Barneválnak hívják.)

Képünk Karneválٍt, a Karfiolértékesitő Nemzeti Vállalat főnökét mutatja be.

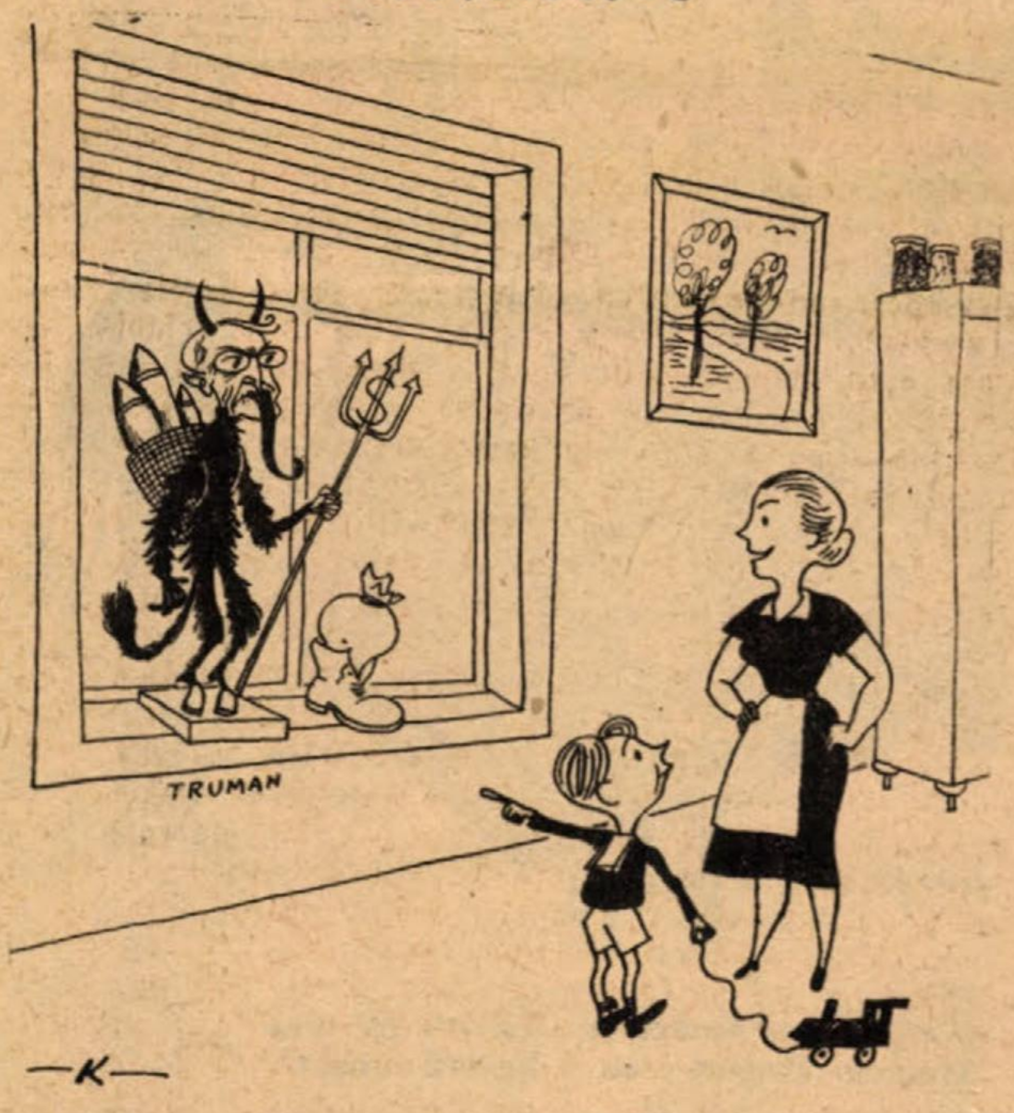

Tito mint elvtárs

— Hogy lehet az, Marshall úr, hogy a szocializmust építjük és mégis egyre rosszabb a sorsunk?

— Ne általánosítsunk elvtársak. Tekintsenek rám, hát nem élek én jól?

Mikulás

— Haha, anyuka, ez krampusz? Hiszen ettől ma már senki sem fél.

Kisértetek...

Télfy

Írta: Tabi László

I.

Tetszik tudni kit láttam tegnap villamosra szállni a Boráros-téren? Télfy Tivadart, a „Házunktája" című régen megszünt hetilap tulajdonosát. Hosszú évek óta nem láttam. Egy kicsit megöregedett azóta, haja fehér, tartása már nem olyan peckes, de azért még mindig randa fráter.

Én ennél a Télfy Tivadarnál kezdtem pályafutásomat 1928-ban, havi ötven pengőért, amelyet azonban csak minden második hónapban fizetett ki. „Házunktája" című lapjában a rejtvényrovatot vezettem, de közreműködtem a kézimunkarovatban is, sőt, „Márta asszony üzeni" címmel lelkivigaszt is nyujtottam sok vívódó menyasszonynak, s nem egy aggódó hitvesnek. A vezércikket mindig Télfy maga írta, témáját minden héten a tiszta erkölcs gondolatköréből választotta ki, ájtatos tanítást nyujtva serdülő leányoknak a frigykötés magasztos céljairól, vénlányoknak a szívjóság mindent pótló erejéről, a koldusokat arra intve, hogy a pénz nem boldogít, s a gazdagokat arra, hogy sáfárkodjanak a tiszta erkölcs jegyében.

Télfyt sokan személyesen is felkeresték, főleg asszonyok, hogy az élet egy-egy nehéz problémájában útmutatást nyerjenek. És senkisem ment el tőle üres kézzel, mert mindenkinek átnyujtotta a „Pajkos Ámor" című pikáns hetilapjának egy-egy mutatványszámát, amelynek szintén főszerkesztő-tulajdonosa volt. Télfy jelleméről a vélemények lehetnek különbözők, de abban mindenkinek egyet kell értenie, hogy egészen jellemtelen alak volt. Jellemtelen és zseniális. Pontosabban: zseniálisan jellemtelen. Ahogyan például semmiféle adósságot nem fizetett, anélkül, hogy bárki is bepörölte volna, az nézetem szerint egyedülálló. Így csinálta:

II.

Jött az inkasszáns reggel félkilenckor a nyugtával. Télfynek jelentették, hogy számlát hoztak. Télfy erre kiszólt az ajtón. „Egy perc öregem" — mondta a világ legkedvesebb mosolyával — „foglaljon helyet addig, drága barátom." És visszaült az íróasztala mellé.

Féltízkor az inkasszáns már türelmetlen volt és újra beüzent a kisasszonnyal. Télfy ekkor újra kiszólt. „Jaj, ne haragudjék öregem, de olyan sürgős dolgom volt... Most már csakugyan egy perc..." És visszaült az íróasztala mellé, vagy a másik kijáraton elment sétálni.

Félkettőkor az inkasszáns már éhesen, elcsigázva ült zsibbadt alfelén, régen látott családja körébe áhitozva. Az előszoba, ahol az inkasszánsokat ültette, kedélytelen, sötét luk volt. Kint zajlott az élet, sütött a napocska, s ebben a cellaszerű szobácskában ültek az inkasszánsok és éheztek, miközben Télfy ebédelt és átnézte a délutáni lapokat.

Rövid alvás után Télfy visszatért szobájába és kiszólt az embereknek, nagyon kedvesen és udvariasan arra hivatkozva, hogy halasztást nem tűrő tennivalóinak immár végére ért, csupán egy telefont kell lebonyolítania és készséggel áll rendelkezésükre. Az emberek — akik mégiscsak egy főszerkesztővel álltak szemközt — fáradtan mosolyogtak s azt mondták: „csak tessék". Bár már eléggé el voltak keseredve ahhoz, hogy Télfyre rohanjanak és széttépjék, de testileg úgy elgyengültek a hosszú éhezés és üldögélés alatt, hogy csak bólogattak, amikor alkonyat után Télfy kiszólt, hogy sajnos képtelen kapcsolást találni az államtitkár úrhoz. Végül pedig, amikor az est beálltával Télfy most már kabátban és kalapban újra megjelent azzal, hogy sajnos el kell sietnie, az inkasszánsokba visszatért az élet, felugrottak s a szabaduló rabok örömével kiözönlöttek a lépcsőházba.

És másnap kezdődött elölről az egész. Mert Télfy sohasem mondta, hogy nincs pénze vagy hogy nem akar fizetni. Ő szegény — s ez volt, amit zseniálisnak tartottam — **nem ért rá** fizetni. Nem egyszer hallottuk, amint telefonba azt mondta a hitelező cégnek: „drága uram, nem téphetem szét magam! Küldje el a számlát holnap, igen, holnap reggel, jó..."

És az inkasszánsok jöttek reggel és leültek és ott ültek estig. Életerős emberek rokkantak meg Télfy előszobájában, pirospozsgás inkasszánsok arcára a halál sápadtsága ült ki, vidám fickók váltak keserű embergyűlölőkké Télfy előszobájában. És este nyolc tájban a lépcsőházban zsibongva csörtettek lefelé a szabaduló inkasszánsok, némelyiket lent várta a családja olykor.

És ha ügyvédi felszólítást kapott Télfy, visszaírt az ügyvédnek, hogy küldje el a számlát és a számlahozót ugyanúgy fogságba vetette, mint a többit. Csak egyszer, egyetlenegyszer akadt egy inkasszáns, aki botrányt csinált. Azt kirugatta az állásából Télfy, s ha jól emlékszem a következő héten az esetet meg is írta vezércikkben, „Félre a rozzant idegekkel" címmel. A cikk alapgondolata az volt, hogy a felebaráti szeretetre nagyobb szükség van, mint bármikor azelőtt.

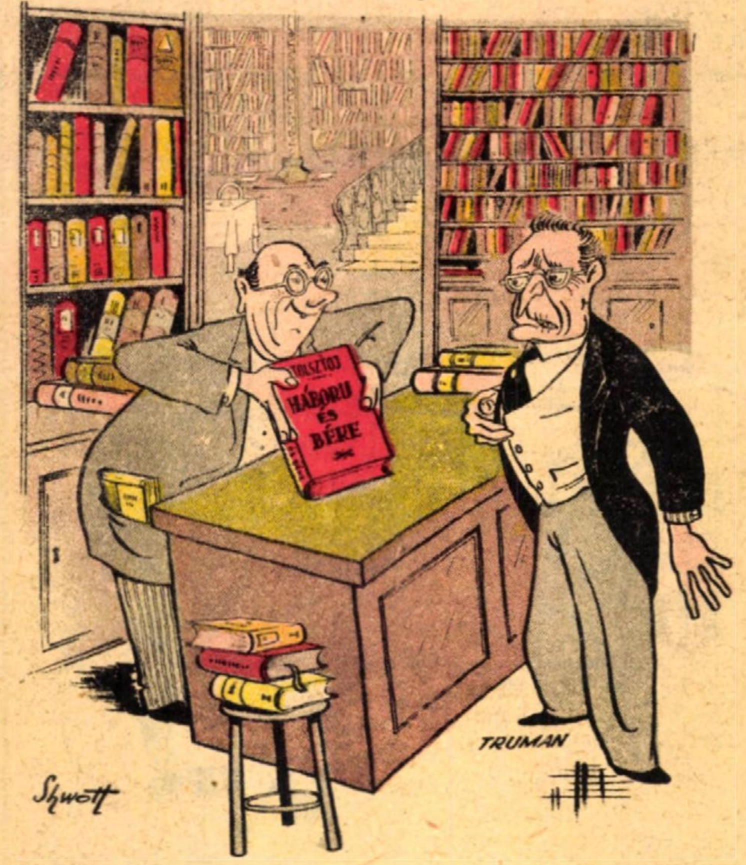
Fura egy szerelem

(Joshida japán miniszterelnök az amerikai megszállás meghosszabbítását kérte.)

Mac Arthur: Jó, jó, úgyis maradnék, maga kis csacsi! . . .

Truman a könyvtárban

Könyvtáros: Tessék a „Háború és béke".
Truman: Engem csak a háború érdekel!

Őskori vernisszázs

— Hogy ilyenek lesznek az ivadékaink? Micsoda pesszimizmus!

Kalapom, kalapom csurgóra...

Már napok óta közröhej tárgya vagyok. Tudniillik kalapot vettem, fennállásom óta az elsőt. Szép szolid, rozsdabarna tökfödőt, diszkrét szalagmáslival, a József-körúton, szóval olyat, amilyen a legtöbb embernek a fején van. Na és — kérdik maguk, nyájas emberek —, hol kell ezen röhögni? Majd meglátják!

Hosszú és göröngyös volt az út, melyet én lélekben megtettem addig a történelmi pillanatig, midőn bőségesre méretezett fejem tetején a billegő rohamedénnyel a boltból kilépve, a kirakat üvegében megpillantottam — egy két lábon járó humoreszktémát.

Úgy kezdődött, hogy a nagykobakú és hosszúüstökű emberfajtának azon csoportjába tartozom, amely abban különbözik a normális emberektől, hogy télen-nyáron pucér fejjel szaladgál, a ruhatárban megspórol ötven fillért és amikor farkasordító hidegben a kucsmában és fülvédővel közlekedők influenzától nyavalyognak — neki kutya baja sincs. Hogy akkor miért vettem mégis kalapot? Majd azt is meglátják!

Van valami, amit még a kalapnál is jobban utálok. Ez az esernyő. Mert ugyebár, ősszel három eset lehetséges: vagy fúj a szél, vagy esik az eső, vagy egyszerre fúj is, meg esik is. Ezek közül kétségtelenül a harmadik figura a legkinosabb. Mert az első esetben csupán úgy nézek ki fülembe, orromba és szájamba csüngő hajjal, mint a neandervölgyi ősember a Körút sarkán. Továbbá: második esetben legfeljebb görcsöt kap a karom a huzamos paraplé-hordozástól, saját, valamint embertársaim nyakába csöpögtetem a szerszámomról lecsurgó levet és a hatoson feltétlenül kiszakítok néhány nájlonstrimflit. De végül: a harmadik esetben ott állok megfürödve és kőkorszakbeli hajviseletemmel egy kifordult ernyő riadtan ég felé sikoltó drót-bordáival — mint egy modern őrült Johanna. Ilyenkor szoktam elhatározni magam a legkétségbeesettebb lépésekre. Jelen esetben kalapot vettem.

Kedves jószág egy ilyen kalap. Úgy viszonylunk egymáshoz, mint a tehén meg a fürdőtrikó: külön-külön mindegyik hasznos és tiszteletreméltó dolog, de ha a tehénnek eszébe jut fürdőgatyát húzni, — azon feltétlenül röhögni kell. De mire valók a jóbarátok? Jött a barát és így szólt: „A kalapot meg kell nevelni." Hát ő megnevelte. Benyomta a tetejét, lekonyította az elejét, szamárfület csinált a hátuljára — majd meglátom, most jó. Ránéztem és úgy éreztem, hogy továbbra is neveletlen maradt szegény. Ellenben jött egy másik barát és megtanított köszönni.

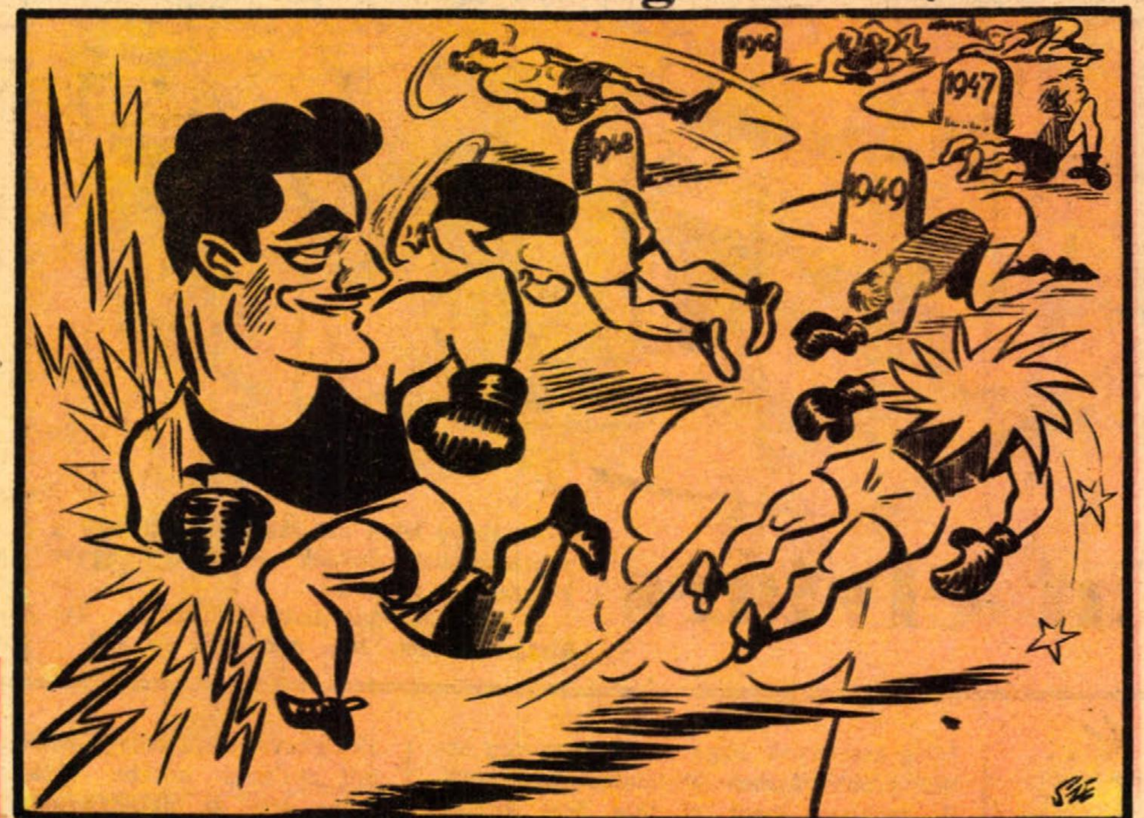
Már úgy értem, hogy kalappal. Mert az is egy külön tudomány. Teszem azt, van aki a mutatóujjával böki meg a karimát, van aki a nagyujját is megreszkírozza. Egyesek kedélyes mozdulattal a tarkójukra lökik a kalpagot, mások a szemükbe húzzák és mormognak valamit. Van aki megemeli és rögtön visszaejti, van aki közben vadul lengeti és harsányan üdvrivalg. Én általában ha ismerős közeleg, zavaromban 30 méterrel előbb lekapom és hátam mögé rejtem a kalapomat és kecses főhajtással köszönök.

További gondjaim is voltak a tökfödővel. Amikor már túl sokan derültek rajtunk, próbáltam elveszteni. Mert gyengéd lélek vagyok, megsemmisíteni nem volt erőm. Ottfelejtettem az egyetemen, elhagytam a menzán, mindig utánam hozták. Egy előadáson elcseréltem egy ódon, pecsétes föveggel, másnap beállított egy öregúr és visszacserélte, mivel az övé családi ereklye. Az a kalap határozottan ragaszkodott hozzám. Hűsége végül is meghatott és lemondtam az elveszejtéséről.

Azóta jól megférünk egymással. Szélben nem hordom, mert lefújja és akkor piszkos lesz, esőben sem veszem fel, mert a vízcseppek meglátszanak rajta. Ha szép idő van, akkor meg azért nem viselem, mert nem szeretem, ha kiröhögnek. De azért van köztünk valami bensőséges, családias kapcsolat. Úgy vagyok vele, mint anya a hülye fiával — kicsit szégyenlem magam miatta, időnként kézenfogva megsétáltatom, de azért alapjában véve kedvelem.

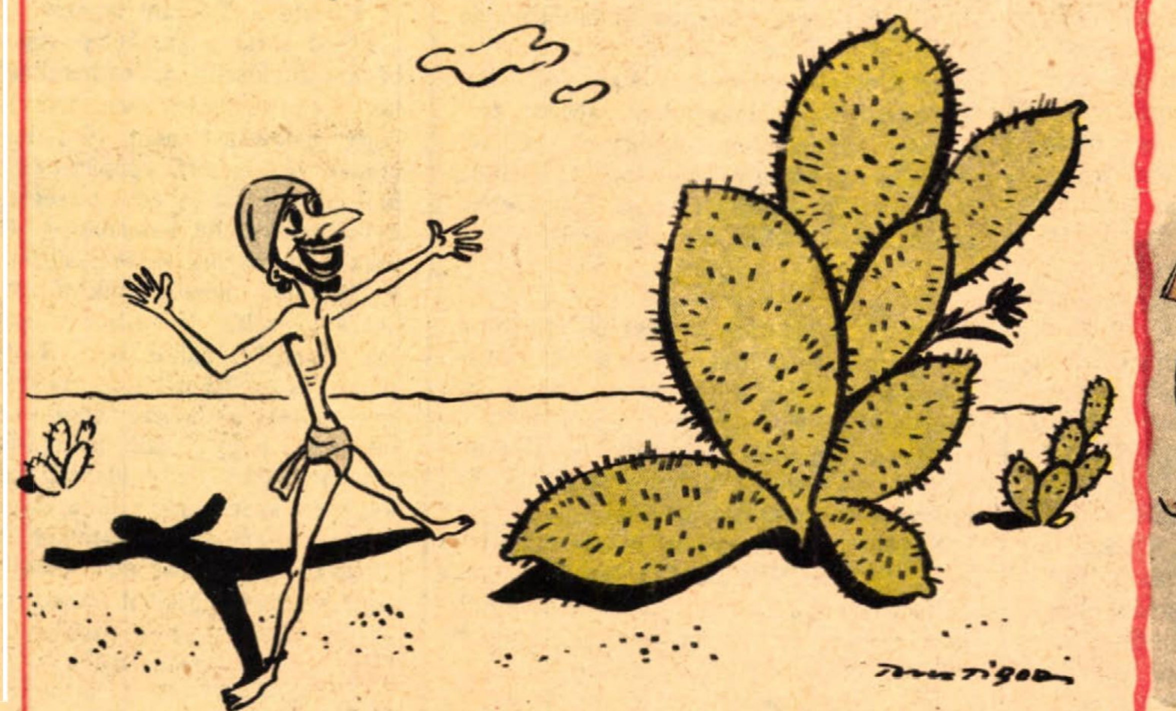
Németh Zoltán

Ökölvívó válogatottunk

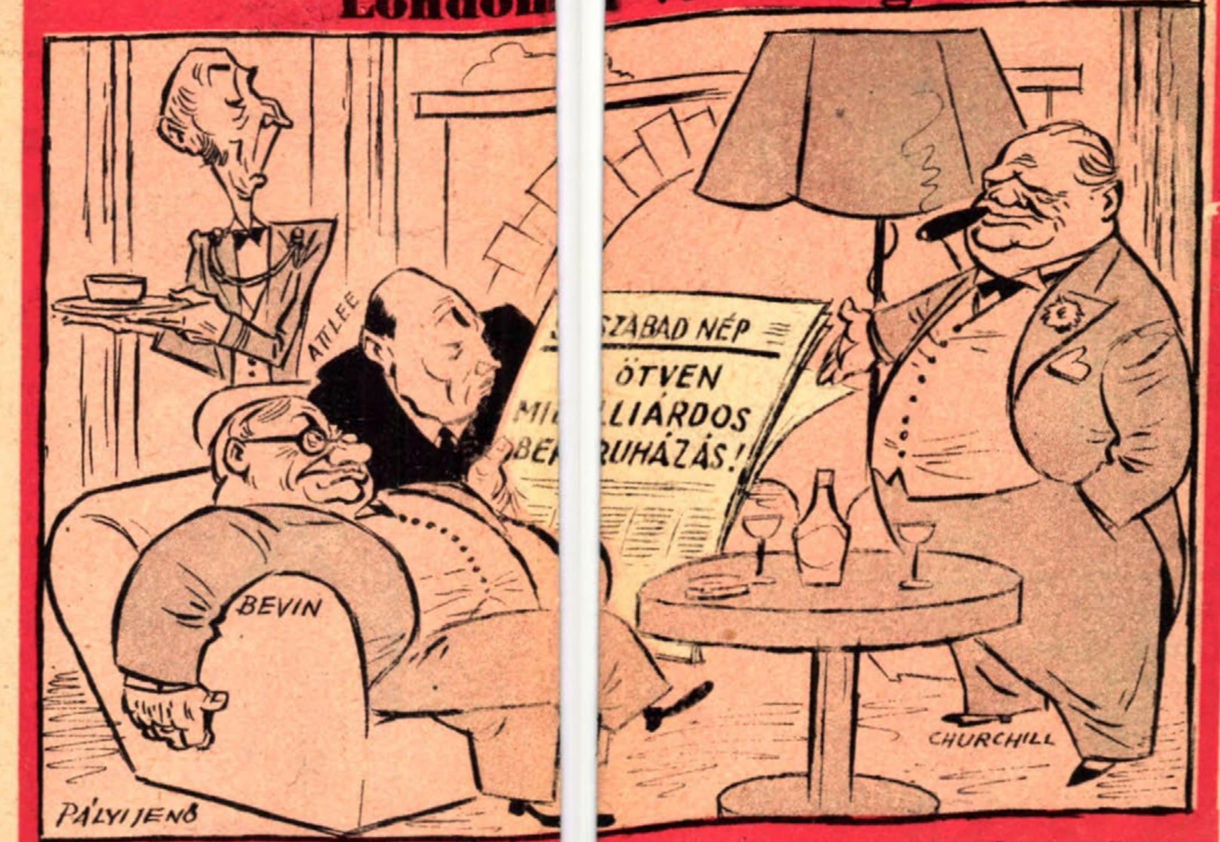
az elmult 4 évben túlteljesítette a normát

A fakir Mexikóban

— Óriási! Itt vadon terem a rekamié!

Londoni visszhang

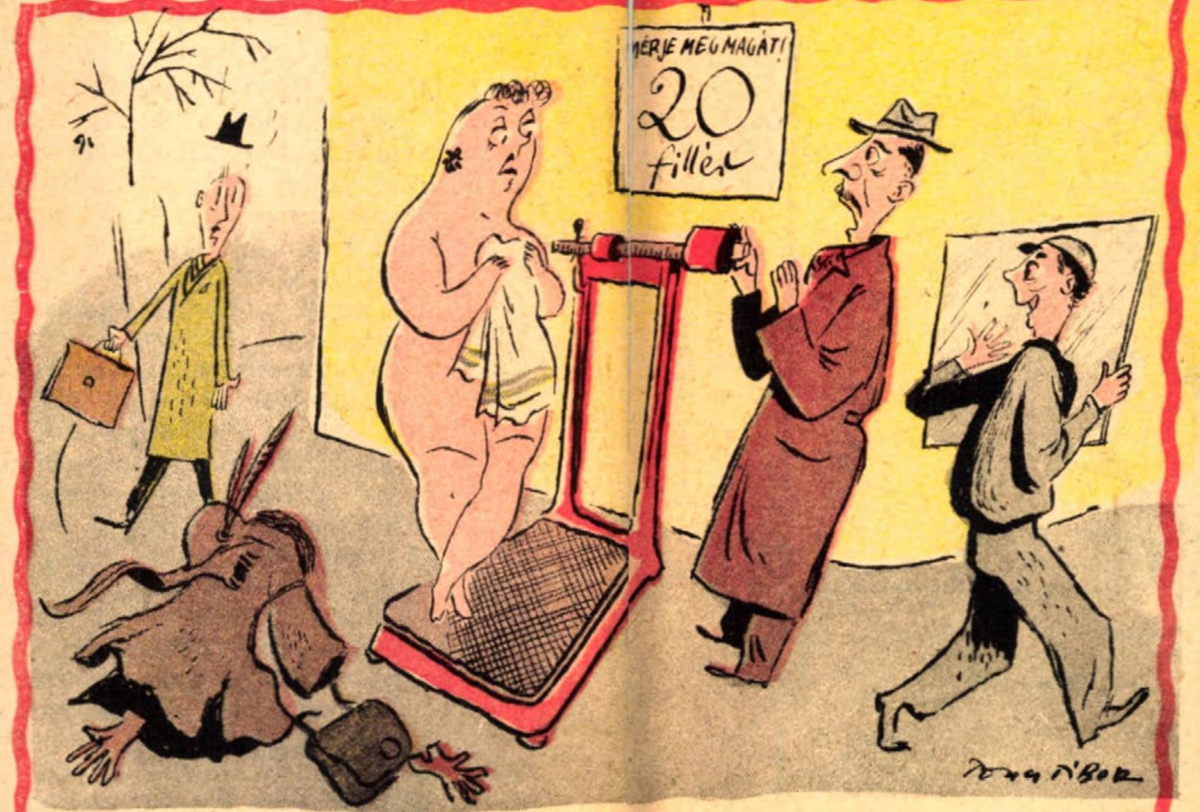
— Ötvenmilliárdos beruházás? Nevetséges! Nálunk nem ötven a milliárd, hanem hetvenöt, s még hozzá nem is beruházás, hanem deficit!

Pörgettyűjáték

— Az egyik kiesett... Na nem baj, majd annál jobban hajtom a többit.

Nahát

— Rémes! Míg így is híztam egy félkilót!

Egy éve fut hatmilliárd dollárért

Csangkájsek: Baj van elnököm. Kétszázezer dollárral nem tudok elszámolni.
Truman: Nem baj, majd lefutja.

Kopaszok egymás közt

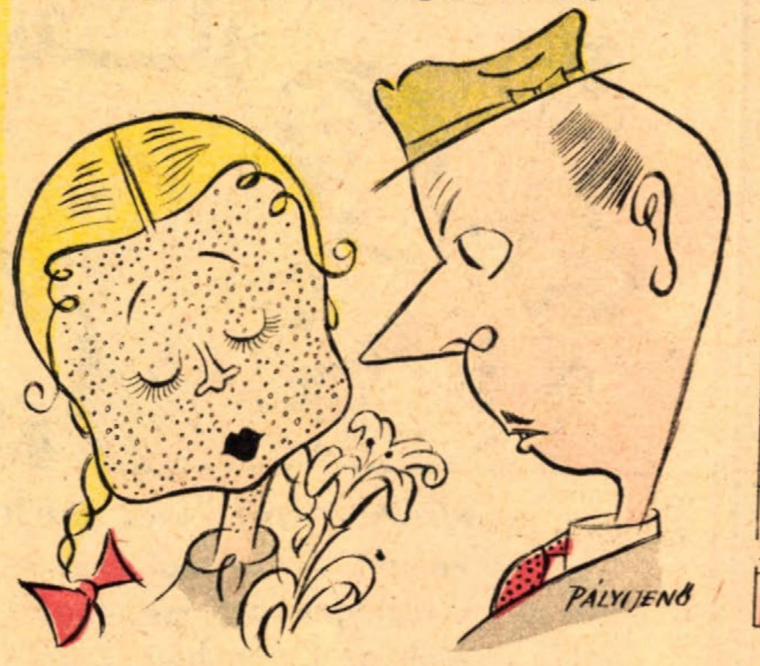
— Csak tudnám a trükkjét, hogy csinálja tavasszal?

Nyilvános telefon a KÖZÉRT-ben

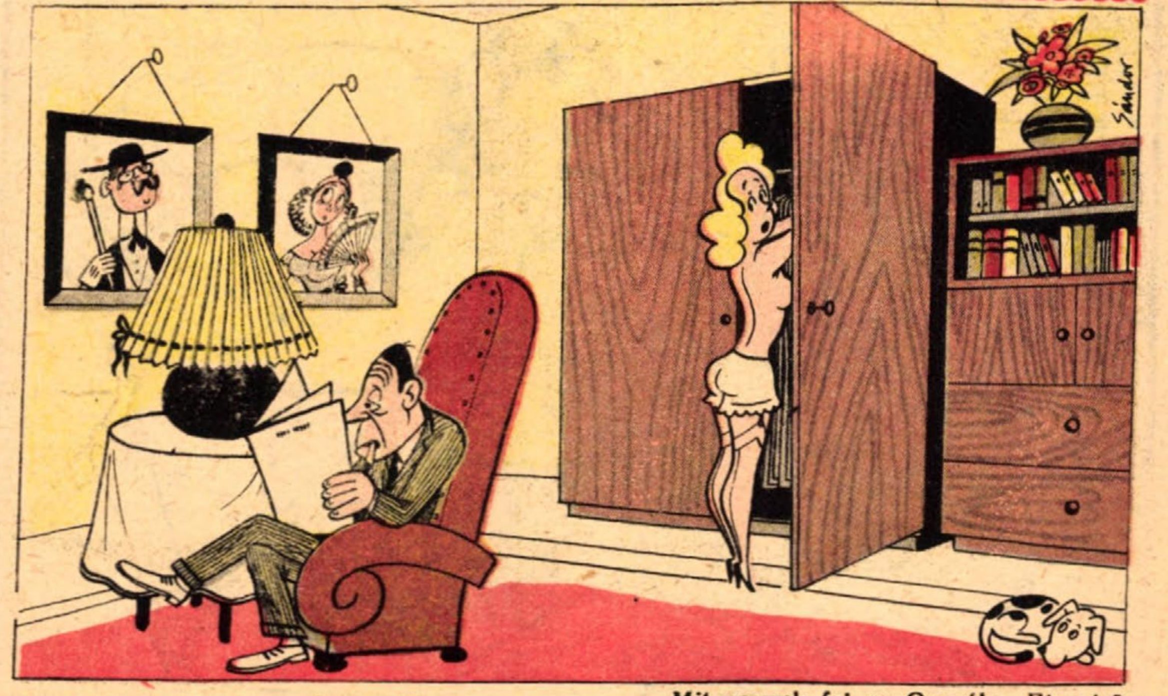
— Ne haragudjon kedves elvtárs, hogy telefonon zavarom, látom, sokan vannak, kérek két kiló cukrot.

Ki hitte volna!?

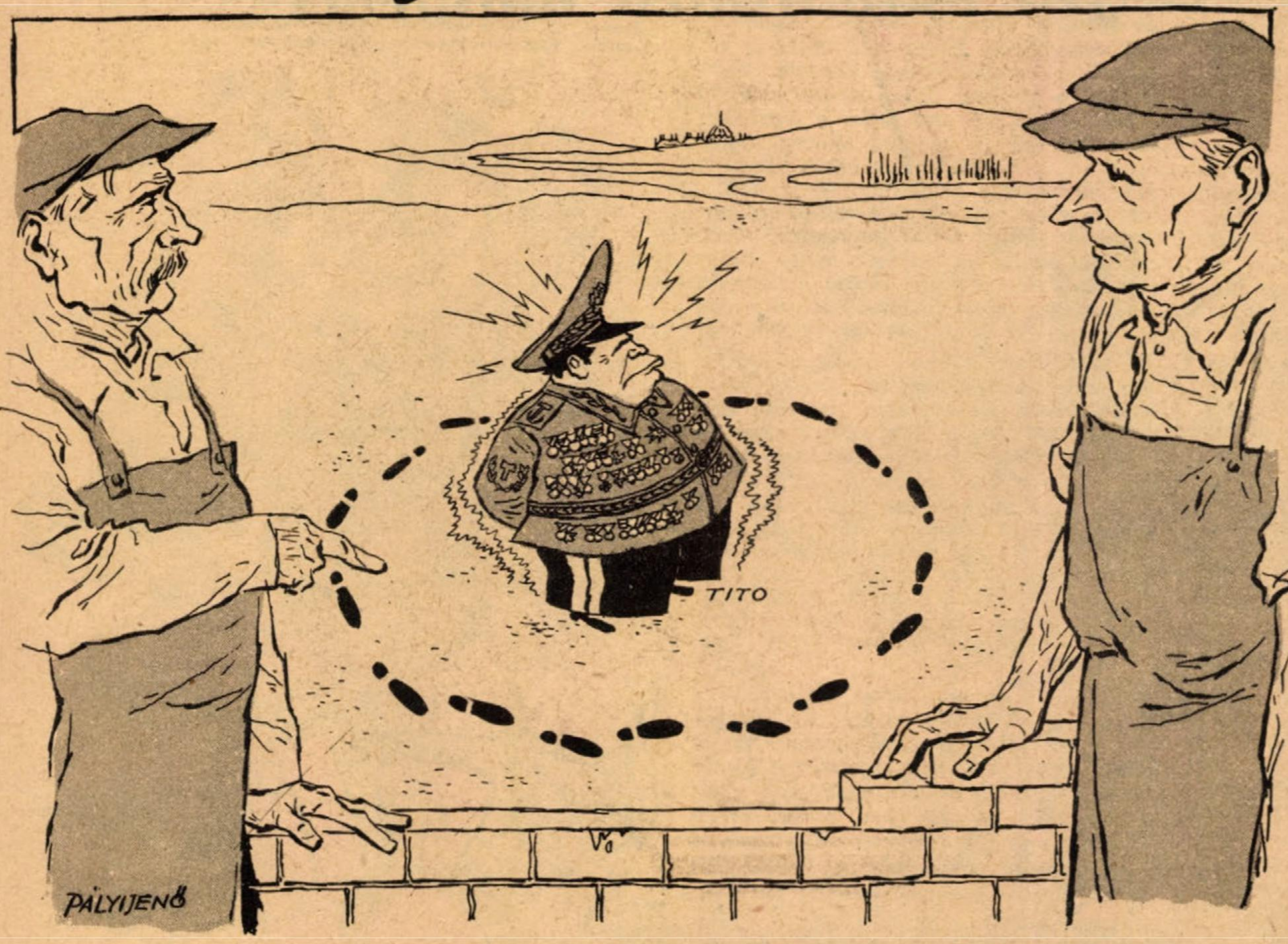
— Tudja meg Lajos, hogy én még szeplőtelen vagyok . . .

Neki mindegy

— Mit vegyek fel az Operába, Elemér?
— Nem kell nagyon kiöltözködnöd, jöhetsz úgy, ahogy vagy.

Belgrádban

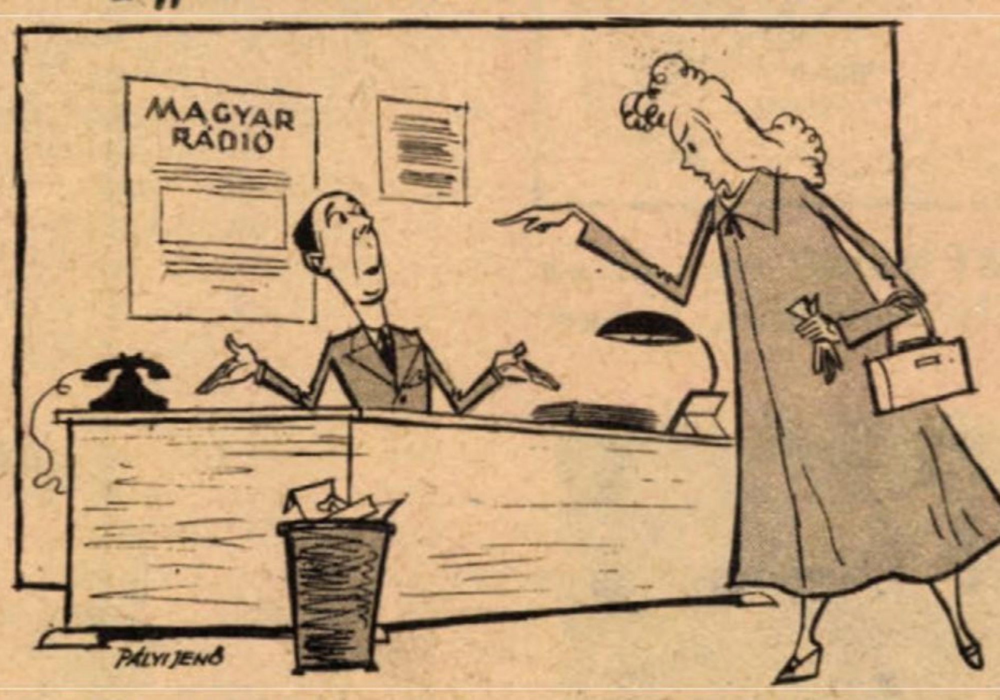

— Látod, amióta elolvasta a Tájékoztató Iroda határozatát, állandóan kerülgeti őt.
— Kicsoda?
— A guta.

— Miért hozza vissza a gesztenyét?
— Mert szappanízű.
— Vegye ezt. Ugyanaz tökben.

Megszünik a „Szív küldi szívnek szívesen"

Cinkota legszebb szőke asszonya: Megszüntetik a szívküldit? Hát van maguknak szivük?
A Rádió illetékes tisztviselője: Sajnos, nincs. Már szétküldtük.

Huba levele Bizóniából

Hej, kedves jó urambátyám, bokázlak alásan,
Szegény kifosztott hazámat soha még ne lássam,
Hogyha ezt a levelem nem könnyeimmel írtam,
Ahogy kifért a szememből, sírtam, ahogy birtam.
Öt éves terv váltja fel a hároméves tervet?
Hogy ezek a kommunisták mi mindent nem mernek!
Nemcsak mondják, amint hallom, meg is valósítják,
Csodálom, hogy Trumanék ezt végleg be nem tiltják.
Azt írod, hogy odahaza falu-város szépül,
S hidak, házak és lakások tömkelege épül?
Nos hát, akik otthon jártak, — megkérdeztem párat —
Azt mondják, csak meg kell nézni a királyi várat!
Azt sem értem miért írod, nem vagy biztos benne,
Hogy a dolog alattunk is ilyen prímán menne?
Miért kérlek, ezer évig talán bizony nem ment?
Igaz, hogy a proli nekünk nem mondhatott ellent!
No de hagyjuk az egészet, jó rá nem gondolni,
Ellenben a hazamenést kéne megfontolni.
Kedves bátyám írd meg kérlek, mit lehetne tenni,
Hogy a te jó öcsédurad haza tudjon menni?
Nem vágyom én magas polcra, nem én egyelőre,
Ellenben, ha szükség lenne altisztviselőre,
Értesítsél nagyon gyorsan, mert elég volt abból,
Amit itten enni adnak, borsóból, meg babból.
Rántott csirke jut eszembe, ha gondolok rátok,
Unom már az egész hantát,
S ezt az egész disszibandát
Verje meg az ezeréves ősturáni átok!

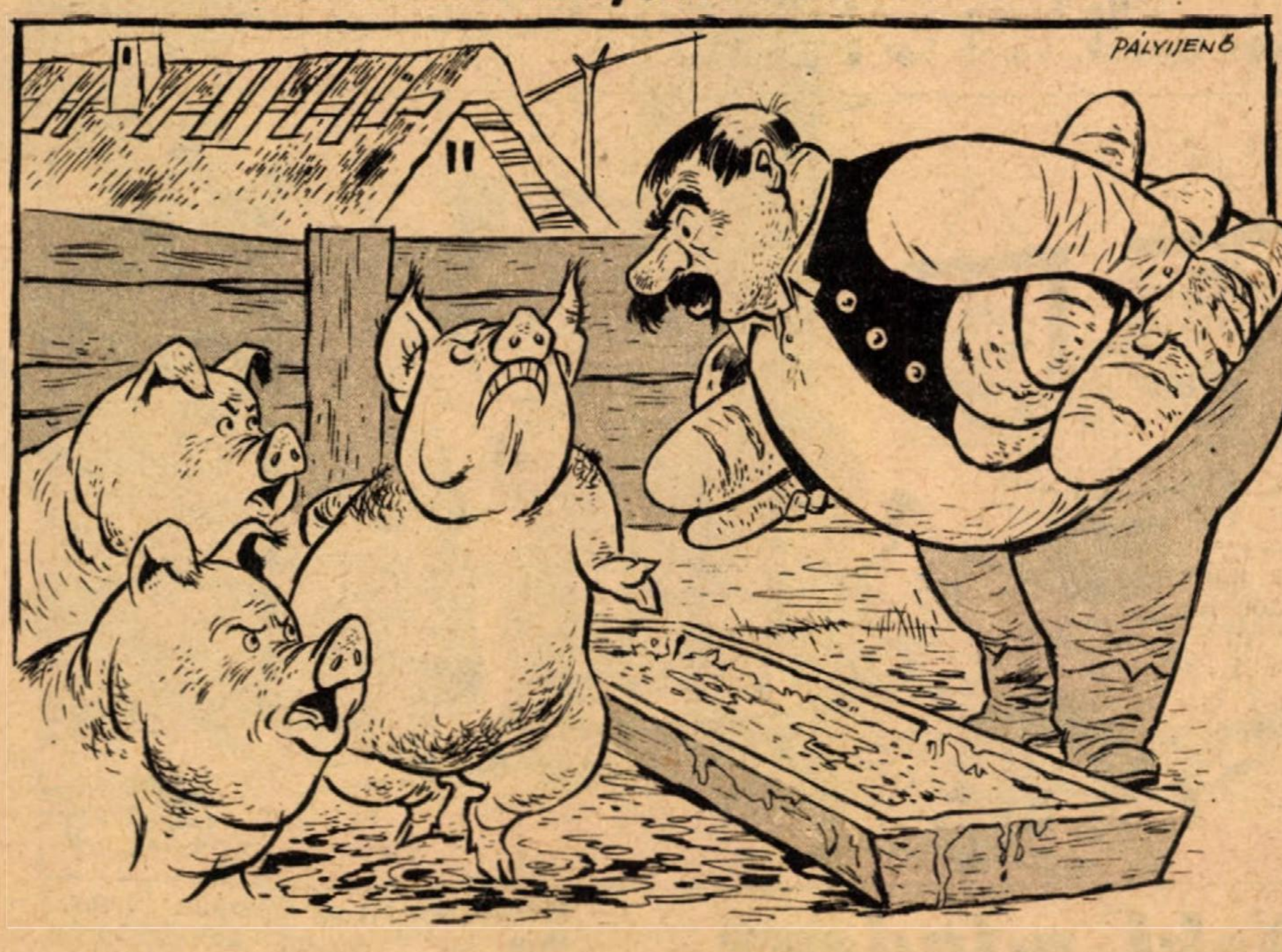
Pályi Jenő

KÜLÖNÖS ambició

— Ebből kérek egy féllitert.

Szabotáló kulákok kenyérrel etették a disznókat

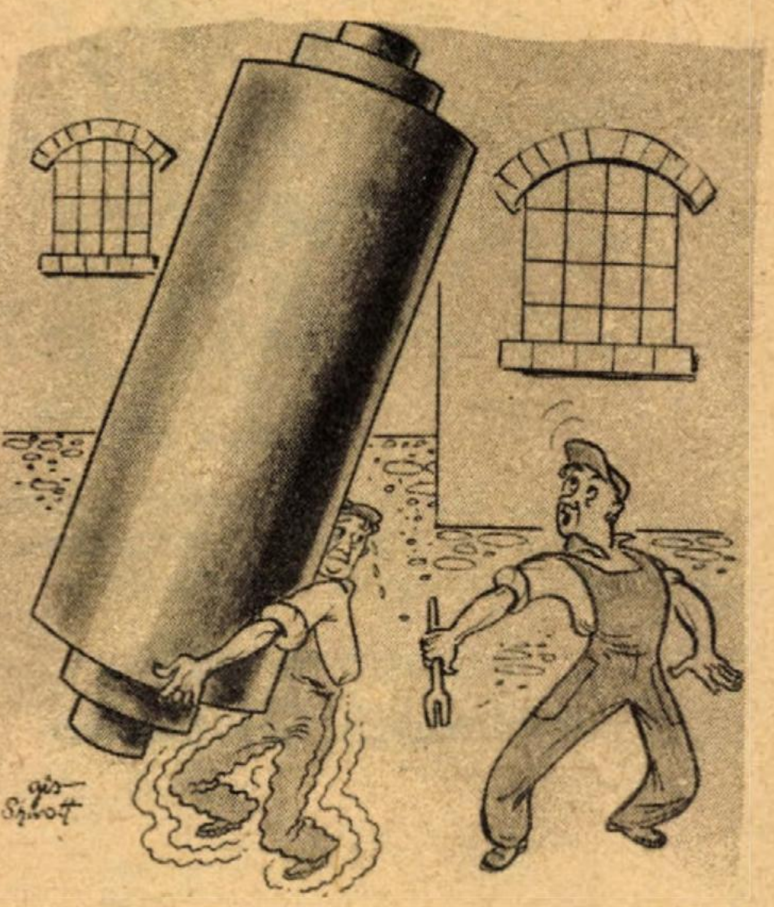

A disznó: Mi az Zsíros úr, ma nincs császárzsemlye?

ÜZEMEK humora

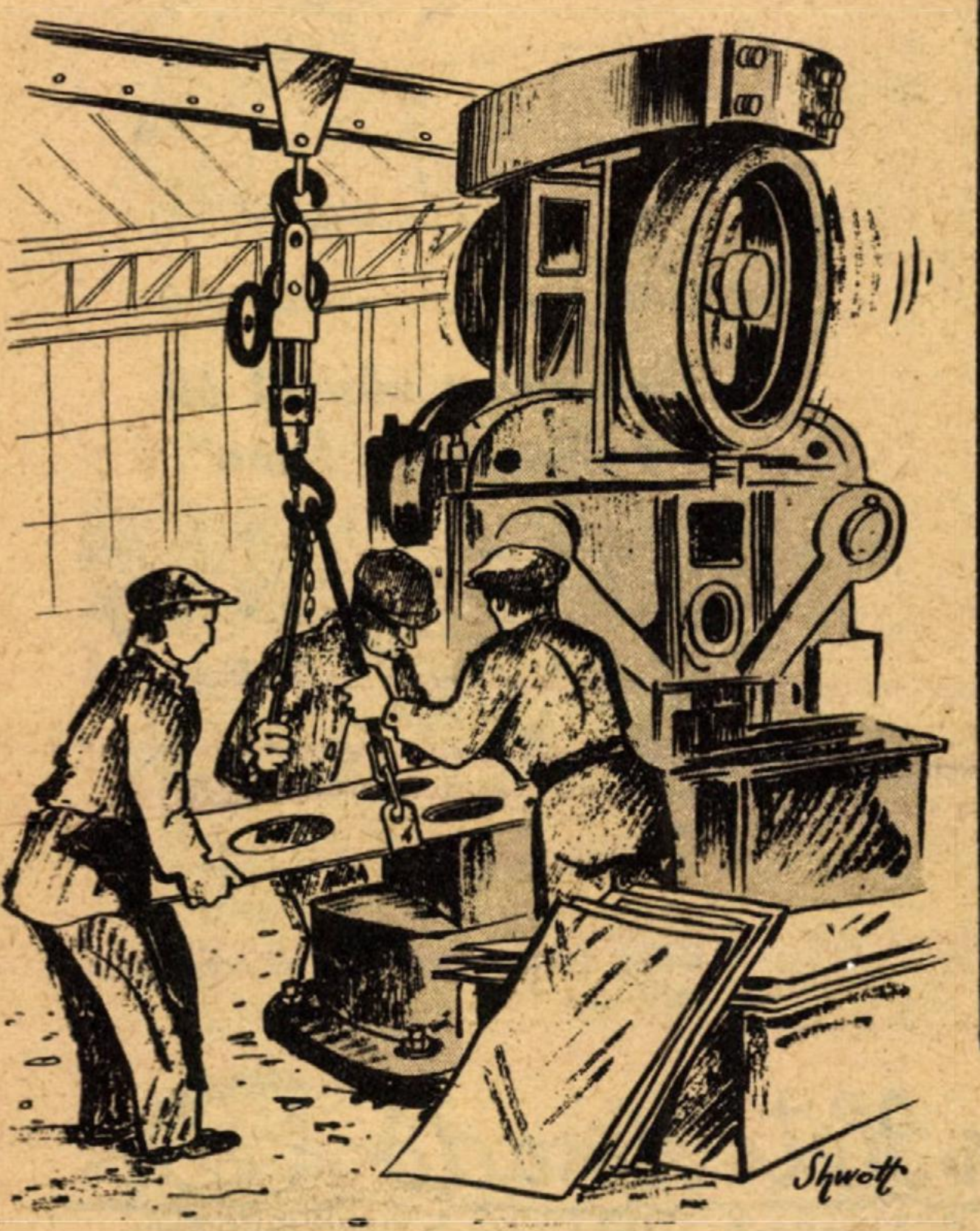

Magyarázat

— Miért nem jössz segíteni, szaktárs?
— Mert ez a nagyfene tengely kettőnknek is nehéz.

Brigádhumor

— Ezt a rézlemezt kétszer munkáltuk meg! Először kivágtuk méretre, másodszor kivágtuk a rezet, mert elértük a száznyolcvan százalékot.

Ballada az elmulasztott időkről

— Villon után és a bélyegzőóra előtt —

Rohant a Császár. És agyában
Hétféle volt a kifogás
S a gyárkapunál sorbanállva
Igy szólt száján a vallomás:
„Ó, portás szaktárs, aki bölcs vagy,
S láttál már késést eleget:
Vedd tudomásul: Császár István
Itt büntetlenül bemehet.
Nem kifogás, amit ma mondok,
Kétkedés nélkül halld a szót:
Nem csörgött reggel ma a vekker,
De halk dalt zengett, altatót."
És szólt a portás: „Én, baratom,
Mindezen már csak nevetek,
Sajnos az Ü. B. magához kérte
Oh, Császárom a nevedet."
Későn ébredtek jónéhányan,
Az érvek szálltak, meg a percek:
A termelés meg állt, mert késett:
Császár, a Herczog, meg a Herceg.
Nagy ugrásokkal jött az Ormos,
Ki nagyhírű későnjövő.
S az arcokról leolvashatta:
Nem vár reá túlszép jövő.
Meséjét hát el sem rebegte,
Csak az órához vágtatott.
Útközben halomradöntve
Az ottállókból vagy hatot.
S aztán, a mérges szitkok hangja,
Által űzött és kergetett
Ormos eltűnt, miként egy ködkép
A jól felgyült akták megett.

— — — — — — — — — — — —

Sorolhatnánk még jónéhányat,
Mert évekké gyülnek röpke percek:
Nem az óra, de ön jár rosszul,
Ha ismét késik, Ormos, Herczeg.

CSORNA BÉLA

Furcsa történet

Blimbák Aurél könyvelő volt az Oxigén-fogyasztó N. V.-nél, miből kifolyólag ő munkájával tartozott a vállalatnak és ennek fejében ellenszolgáltatásként havonta 900 Ft-t követelt.

Blimbák elsején, mikor megkapta pénzét, akkor sem tette le tollát, hanem tovább könyvelt kis noteszában. A kilencszáz forintot betette a pénztárcájába, ahogy ő mondta a harmincötösbe, s elindult bevásárolni. Mivel az ingei fogyóban voltak, vett magának egyet és noteszébe szépen lekönyvelte, miszerint az ing bekerült a hetesbe, amit év végén majd átvisz az egyesbe. A cipőjét is megtalpaltatta, amit a felújítási számlán írt jóvá és a feleségének vett egy pár kesztyűt, amit a háborús károk számláján ismert el (1944-ben nősült). Mivel szerette a badacsonyit, megivott egy féllitert és közvetett költségen számolta el, de csak fejben, mert ez az ötös számlacsoporton kívül az ezerkilencszáznegyvennégyben beruházott feleségét is terhelte, amit a fent jelzett nő esetleg rossz néven vett volna.

Ezen kívül a kisebb költségekként elszámolt pénzen vett magának háromszáz Kossuthot, céltartalékok címen félretett túlóráig ötven forintot és a hétezeregyszáztizenegyes bizalmas kiadások számláján negyven forintot írt jóvá.

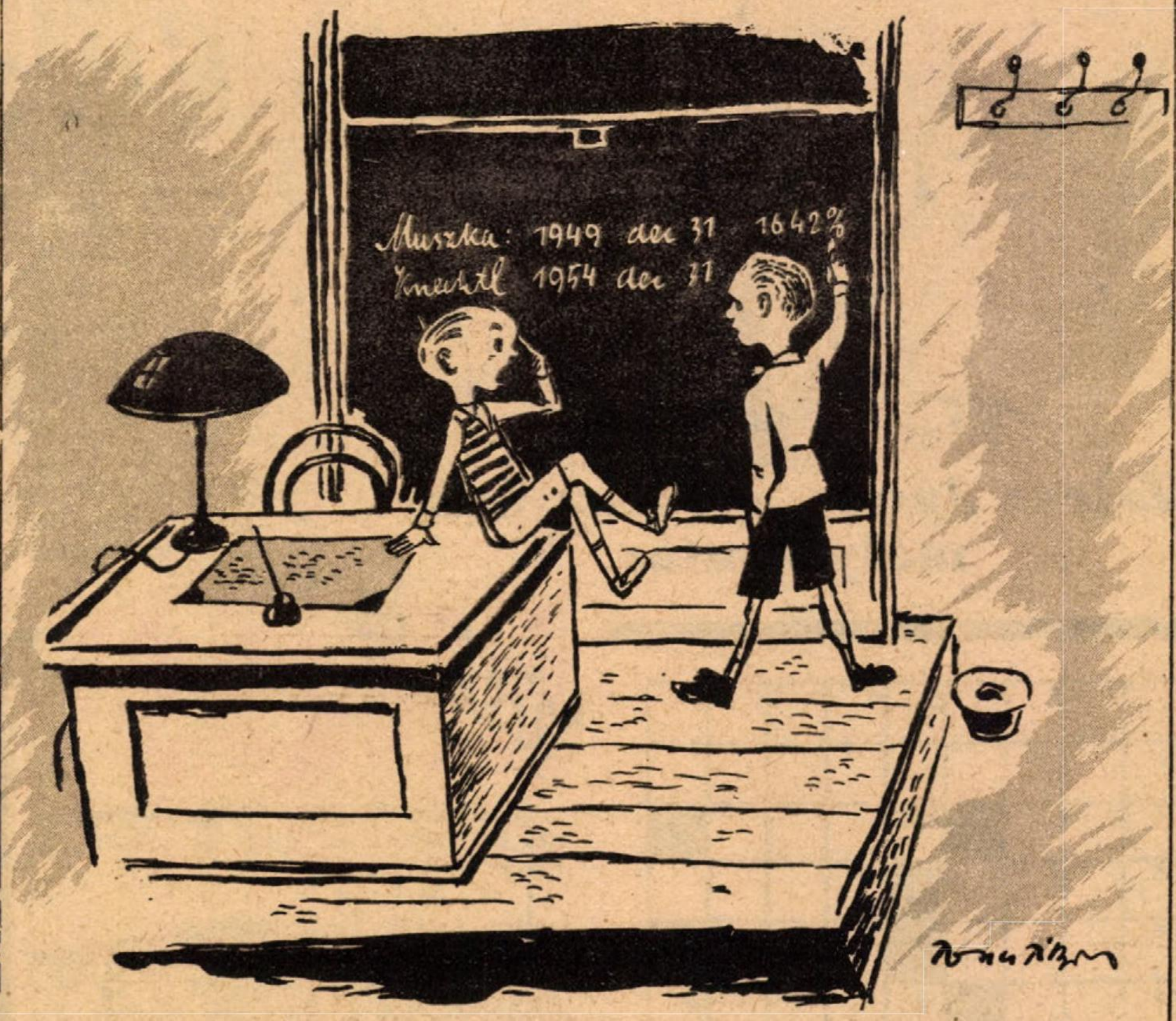
Ezután elővett négyszázötven forintot s ráfordításként lekönyvelte az ötösbe, ami gyakorlatilag azt jelentette, hogy hőn imádott neje a hónap folyamán ebből az összegből fogja fedezni az előrelátható kiadásokat. Miután ezzel végzett, megcsinálta a zárókimutatást.

A mérlegnél még nem sejtett semmit, de mikor végleg lezárt, felkiáltott a meglepetéstől:

— Ez csodálatos — mondta — csodálatos. Ötven forinttal többet adtam az assszonynak, mint a mult hónapban és még mindig marad hatvanhárom forintom, noha a fizetésem ugyanannyi, mint a mult hónapban volt. Nem értem, nem értem...

Persze, hogy nem értette, mert elfelejtettem előzőleg megírni, hogy Blimbák Aurél egy kicsit butácska és nem vette észre, hogy ha a fizetése e hónapban is kilencszáz forint, az életszínvonal azért még emelkedhetik.

MUSZKÁS OTTÓ

— Ha a Muszka papája 1949 végére elért 1642 százalékot, mennyit ér el a Knechtl papája az ötéves terv utolsó évére?

Az Athenaeumban

— Miért adtátok ezt a cikket a sztahanovista szedőnknek?
— Csak ő bírja azt az iramot, ahogyan Csangkájsek szalad.

A NADRÁG

A W. M. martinosai is szorgalmas látogatói a „Hétköznapok hősei" című darab előadásainak. Ennek pontosan harminckilenc oka van. Az egyik ok az, hogy a darab a martinosokról szól, másik harmincnyolc pedig az, hogy a darab jó.

Annyira a martinosokról szól ez a darab, hogy a Belvárosi Színház színészei a csepeli martinosok munkáját tanulmányozták, a bemutató előtt, sőt a teljes hitelesség kedvéért a martinosok munkaruháit kérték kölcsön a szereplők.

Valamelyik este a szünetben a W. M.-beli nézők éppen megbeszélték a látottakat. Dicsérték a rendezést, a darabot, a színészek munkáját, Földényit, Sulyokot, Pándit, Somlót. Már csöngettek a második felvonáshoz, amikor az egyik martinos felesége mosolyogva megjegyezte:

— Na és arról nem is beszéltek, milyen jól állt Pándinak a férjem nadrágja?

A szárnyaskerék humora

A vasutasoknál a forgalmistának nincs kiszabott ebédszünete és vacsoraszünete. Kihozzák neki ételhordóban az ennivalóját s akkor eszi meg, amikor engedik a vonatok. Két telefonbeszélgetés között bekapkodja a levest, — két falat pecsenye közt elindítja a gyorsvonatot, — két villa tészta közt fogadja a vicinálist. Ami közben kihül, — azt felteszi a kályhára. Néha háromszor is felforr az ennivaló, míg végre befejezheti a kosztolást.

Viola bácsi nem hiába volt öreg forgalmista, ő hozzá se kezdett az ebédjéhez, vagy vacsorájához, amikor kivitték neki. Csak hátraszólt a fiatalabb kollégáknak: — Tegyétek az ételemet a kályhára! Majd eszem, ha ráérek...

Igy ment ez évről-évre, nap-nap után. Viola bácsi étele mindig ott rotyogott a kályhán. Téli disznótorok idején isteni illatok terjengtek az irodában: illatos párát eresztett a töltött káposzta, disznópörkölt, vesepecsenye. Hol ebédre, hol vacsorára küldték az öregnek az efféle jókat s ő jól kiélvezte a kollégák sóvár pillantásait a kályha irányába, mielőtt bekebelezte volna a mennyei ízeket.

Egy este is hátraszólt hanyagul: — Tegyétek a vacsorámat a kályhára! Még tele vagyok a déli hurka, kolbásszal. Majd csak később vacsorázom.

A kollégák sietve engedelmeskedtek. A kályhára tették a vacsorát, de mikor észrevették, hogy Viola bácsi végre enni készül, — mindnyájan elszeleltek az irodából. A külső ablaknál gyülekezve nézték a nagy pillanatot, hogy Viola bácsi odamegy a kályhához, leemeli a fortyogó edényt és belenéz...

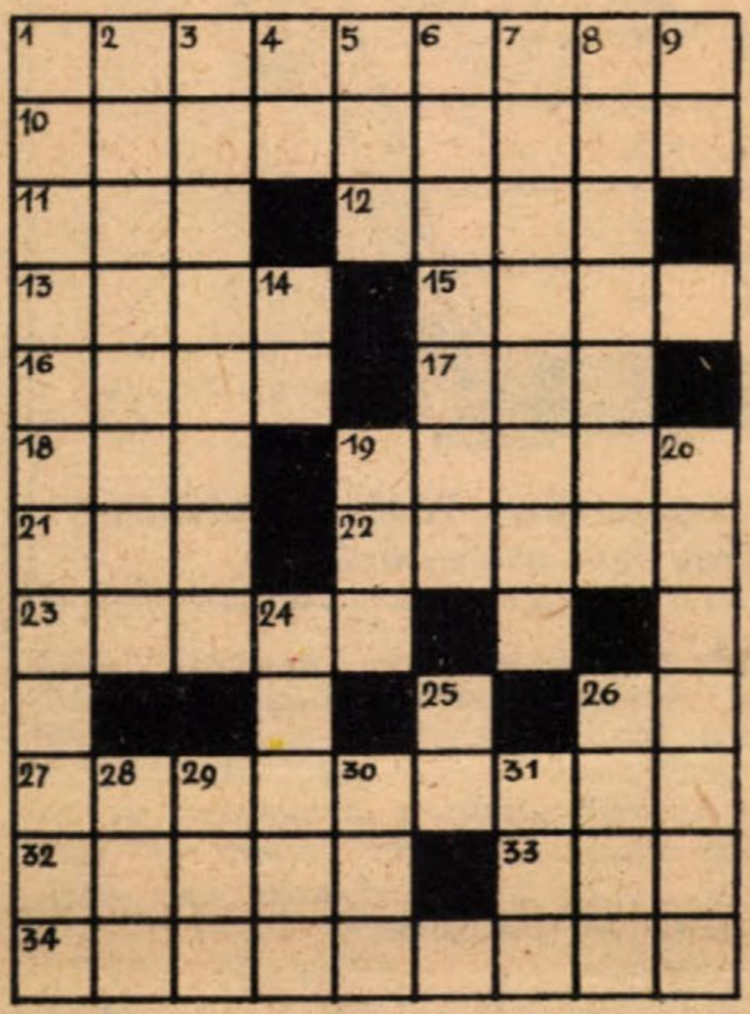
Aznap kocsonyát küldtek neki vacsorára!

K. Tóth Lenke.

Zsiros János, meg az őszi mélyszántás

— Hát maga miért nem szánt, Zsiros úr?
— Én majd februárban szántok.
— Akkor ne felejtsen el majd ekét is vinni magával a fogházba.

VIZSZINTES:

1. Julius Caesar itt aratott döntő győzelmet Pompeiuson. — **10.** Az imperialisták dédelgetett bálványa. — **11.** Harag — latinul. — **12.** Fa termése. — **13.** Fénymáz. — **15.** Kevesebb az egynél. — **16.** A jelenségeknek vannak. — **17.** Mint a 11. vizsz. — **18.** 549 római számmal. — **19.** Nagy — latinul. — **21.** Levélnek van. — **22.** Három napig tart. — **23.** Semmi — latinul. **27.** A fény törése különféle közegekben. — **32.** A zsírok egyik fő alkotórésze. — **33.** Vallás röv. — **34.** Nem erény.

FÜGGÖLEGES:

1. Szobai kúszónövény. — **2.** Japán halálnem. — **3.** Sziget az Aldunában. — **4.** Bőg. — **5.** Uncle keresztneve. — **6.** Dániel próféta egyik társa. — 7. Spártai törvényhozó. — **8.** Nagy város Kaliforniában. — 9. S. G. — **14.** Igekötő. — **19:** 1150. — **20:** Dániai város. — **24.** Edényféle. — 25. Egyszerű gép. — **26.** Ami vízben van, de fordítva. — **28.** Kettős mássalhangzó. — 29. Fea. — **30.** Görög prepozició. — 31. Zenei hang.

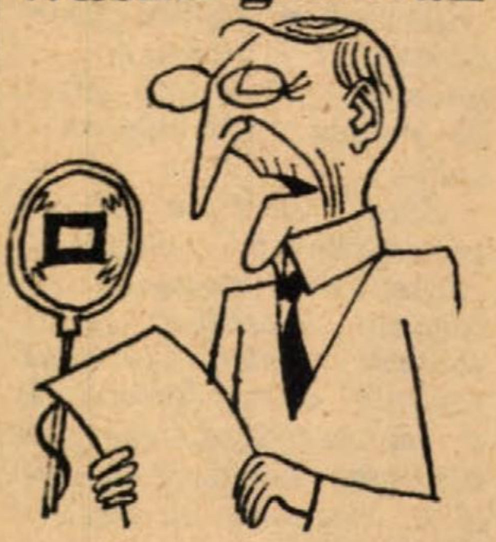
kicsi, de ERŐS

Azok között, akik keresztrejtvényünket helyesen fejtik meg, az alábbi díjakat osztjuk ki:

I. díj: 50 forint.
II—VI. díj: 1—1 dísztárgy.
VII—X. díj: lapunk ¼ éves előfizetése.

A megfejtéseket december 17.-ig levelezőlapon erre a címre kell küldeni: Bp., V., Honvéd-utca 10.

Ebéd Washingtonban

Truman rádióbeszédet mond.

Már félórája tart a beszéd. A felesége egyszercsak mérgesen bekiabál neki:

— Siess már avval az uszítással Harry, mert kihül a leves.

Nagy sikere van a „Hétköznapok hősei"-nek

Simon Zsuzsa: Nagyüzem lett a színházam! Húsz munkás van a színpadunkon, hétszázötven dolgozó a nézőtéren.

Szabad a pálya a Madách Szinházban

— Szabad a pálya — a siker felé!

Huszonhat képből áll a „Karenina Anna"

— Eddig lement huszonnégy kép, maradt kettő...

Hangtalan Heti Hiradó

József Ferenc főherceg kezét dörzsölve olvasta az Akadémia ujjászervezéséről szóló hirt, mert kiderült, hogy Magyarországon máris mutatkozik a főherceghiány. Igazi tudósokat kellett az Akadémiába beválasztani.-

A KÖZÉRT bevezette a telefon utján való megrendelést. Állítólag rövidesen televiziós megrendelés is lesz, hogy a parizert meg is lehessen szagolni.-

Budapest naponta öt vagon édességet fogyaszt. Huszonöt fasiszta-év keserűsége után ez a mennyiség nem is olyan sok.

Szavazás az ENSZ-ben

